

MÁTYÁS GYŐZŐ

Viola bár

Ahogy azon a jellegtelen, koszlott helyen megpillantotta a lányt, tényleg úgy tűnt, mintha rubin csillanna meg kopott kabátgombok között.

Arra viszont már alig emlékezett később, hogyan is került erre a lehangolóan lélek nélküli helyre. Mert ha egy vendéglátóhely nevéhez méltóan tényleg vendégül akarja látni a betérőket, akkor annak bizony egyéniséggel, lélekkel kell bírnia. Persze hogyan is lenne lelke bármely úgynevezett vendéglátóipari üzemegységnek, ha egyszer a kornak sincs. Nem tudni, Korponai Péter ezredes efféle merész analógiáig kiterjesztette-e a gondolatait, annyi azonban bizonyos, hogy amikor a Hangulat presszóban az asztalok között forgolódó pincérnőt észrevette, azt hitte, látomása támadt. A lány szépsége szinte vakított, az idétlen felszolgálóruha sem tudta eltorzítani alakja kecsességét, még az otromba, fűzős magas szárú munkacipőt is képes volt olyan sikkesen viselni, mintha filmsztár vonulna divatos bokacsizmájában Biarritz előkelőségei között.

Korponai ezredes számára szokatlan feladat miatt járt a környéken. Igen, ha Barna Endre százados nem kapott volna kötőhártya-gyulladást, és ez nem akadályozza meg abban, hogy aznap hivatali kötelességét teljesítve ő menjen el ellenőrizni: alkalmas-e konspirációs lakásnak a kollégák által kiszemelt ingatlan, akkor szinte biztosan másképpen alakul minden. De így Korponai ezredesre várt a számára amúgy dehonesztáló munka. Csak a hosszú, bolthajtásos kapualj végéig sétált el, és már fordult is ki. Gangos bérház, meg vannak ezek örülve? Micsoda szakszerűtlenség. Bosszúságát tompítandó gondolt egy felesre valamelyik közeli műintézményben, és a Hangulat presszóba botlott. És ekként Cser-Hankóczy Mariettába, a pincérnőbe. Aki később, amikor erre sor került, természetesen Cser Mariként mutatkozott be. Gyorsan megtanulta, hogy ebben a világban a neve túl sok jót nem hoz rá, legalább ne derüljön ki azonnal. „Magyarosított.” Amikor így döntött, nem is álmodott róla, hogy jön majd egyszer valaki, történetesen a presszóba belépett Korponai ezredes, aki „visszakereszteli”. Azt pedig végképp nem sejthette – és ha valaki ilyesmit jószolt volna, azt biztosan szélütöttnek tartja –, hogy ő, a levitézlett uralkodó osztály megvetett tagja, a köreikben leggyűlöltebb szerv, az állambiztonság ezredesével folytat majd egyszerre idegtépő és perzselő viszonyt.

Pedig pontosan így történt.

Cser Mari siettében szintén megtorpant egy lépés erejéig – tálcáján a poharakban peremig futott a rövidital –, ahogy megpillantotta az ezredest. Korponai Péter magas, rendkívül jóképű férfi volt, az a fajta, akit annyira kedvelnek a nők, hogy ő

már csak azokat akarta igazán megkapni, akik ellenálltak neki. A makacskodásuk izgatószer volt a férfi számára. De Cser Mari esetében semmiféle stimulánsra nem volt szüksége, amint meglátta, annyira megkívánta a lányt, hogy szinte fájt. Cser Marit szintén megbizsergette a vágy, azért ő igyekezett tartani magát – a von haus aus beidegződéseket nem úgy veti le, mint majd a ruháit –, de azért alig várta már a ruhalevetéses fázist. Olyan delejes vonzalom támadt közöttük, amelyet még egyikük sem tapasztalt soha. A delejes Mari szava volt, ezzel jellemezte később a viszonyukat. Korponai kicsit mosolygott is a szón, amit agyának hátsó zugából némi munkával kellett előhívnia.

Tajti vezérőrnagy valamiféle áttekinthető rendet akart a területen, ja, ösztönös vonzalom a diszciplína iránt. Amikor szétválasztották a „spiondivíziót”, és külön alosztályokat hoztak létre a cégnél, az ő részlegének jutottak a külföldiek (megfigyelés, szervezési kísérlet, ritkábban kiszorítás). Korábban is voltak ilyen típusú feladataik, ezért is osztották rájuk a területet, de most rendes reguláris csapatot kellett szervezniük. Többek között prostituáltakból. Rossz viccnek indult, de aztán rajta maradt a csapaton a K-hadtest elnevezés. „Hat test, nem lesz az ide kevés?” – röhögött azon a vinnyogó hangján Marjai százados. Természetesen az örömlányok foglalkoztatása régi hagyomány, de ahogy az „irányelvekben” állt, az új idők újszerű felkészültséget és állományt igényelnek. Értsd: nem árt, ha a lányok között van egy-két kulturáltabb egyed, olyan valaki, aki esetleg nyelvet is beszél, és meg tudja különböztetni a prolinét a pralinétól – Marjai idéetlen szóvicce. Akadt egy-két, régi rendszerből átigazolt nő („ha csendőrből rendőrt tudunk faragni, horthysta örömlányból is lehet szocialista Mata Hari”), akik tudtak németül, de azért így a hatvanas évek legelején már látszott, hogy nyomot hagyott rajtuk az idő, meg olykor a klientúra is. Márpedig felsőbb utasítás volt, hogy rá kell szállni a diplomatákra, erőszak nélkül természetesen, de olyan fortélyokat kell bevetni, hogy a kiszemeltek valamilyen lány ölelésében kössenek ki. Ehhez kellett a megfelelően „képzett” lányok. Ki is okosították őket arról, hogy miként kell átkutatni külföldi kuncsaft szobáját, holmiját, hogyan kell elaltatni az éberségét, pontosabban őt magát. Már nem végleg – bár ilyen eshetőségre is felkészítették azokat a lányokat, akiknek ehhez elég hideg volt a vérük és kerges a lelkük –, hanem inkább arra, hogy a szolgálati kettyintés után miként segítsék álomba a kuncsaftot némi hypnoticum bevetésével, és így nyugodtan elszöszmötölhessenek a holmijával. Korponai Péter ezredet szemelték ki az osztag vezetőjéül, főleg azért, mert róla tudható volt, hogy nem fog hivatali jutatásként rájárni a lányokra. A hódító nem szorul ilyesmire.

A Viola kivételes hely volt. Mintha az időből kiszakítva lebegett volna a hedonizmus mesterséges tavának felszínén. Lilás háttérfények, aranyozott falimécses-lámpák, villogó kristálygömbök, a látvánnyal pingpongozó óriástükrök, puha vörös kárpitok, andalító dallamok, közönséges halandó számára ismeretlen italkülönlegességek, a hat-

vanás éveket kitessékelték a bejárati ajtón túlra. A műintézmény igazi különlegessége maga a vendégkör volt, amelyik decensen slowfozozott vagy éppen vadul twistelt a parketten, feledve azt, hogy odakint a Kalinkára járta a munkás-paraszt hatalom.

A bárban gyakran megfordultak a múlt rendszer deklasszált elemei közül azok, akiknek a rokonok csomagban küldték a valutát, és ők éppen itt, a Violában üzleteltek vele, aztán futballisták, élsportolók (volt, aki az olimpiai érmét akarta feltenni ultiban, de a Violában magasabb árfolyamon jegyezték a csempészett nejlonharisnyát), művészek, pár orvos, újságírók. És persze a külföldiek: üzletemberek, tudósítók, diplomaták. Őket, a márkás vendégeket (értsd: német márkás meg amerikai dolláros „devizakülföldieket”) különösen szerették a bárban. Természetesen ők is pontosan tudták, hogy a személyzet körében az állambiztonságiak aránya elég magas, bár sejthető volt, hogy néhány vendég is be van drótozva, képletesen. Azt viszont kevesen tudták, hogy a bárban portyázó örömlányok közül is szolgálatot teljesítenek páran. Volt, aki egyenesen hadnagyi rangban.

Barna százados azonban folyamatosan elégedetlenkedett a bárból származó jelentések informatív szintjével. „Semmi különös nem történt a mai nap alkalmából. A V. színész művész úr megint a berúgással foglalkozott, az asztal aláig itta magát. A B. gróf úr azt javasolta, hogy szüneteltesse a jelenlétét, mire a színész művész úr, hogy annyit látogathassa a violát, amennyire csak bírja, és ebbe ne legyen belepofázás. Levendula”. Levendula ügynököt például javasolta lecserélni.

Az ezredes és a pincérnő féktelenül kívánták egymást; talán nem szerelem volt ez, hanem elsősorban elemi erejű testi vonzalom, az ösztönök duettje. Az első mámoros három napon – amikor mindketten beteget jelentettek – ki sem mozdultak a külvárosi szálló szobájából, ahol a fotel kárpitján átbújt a rugó, a függőnyt cigaretta parazsa égette lyukacsossá.

Az a bódító első három nap az érzékeiket a valóságtól eloldó szüntelen szeretkezés volt, a külvilág megszűnt körülöttük. Korponai végül mégis kijózanodott valamelyest, és ráébredt, micsoda meggondolatlanság, amit csinálnak, hiszen őt minden biztonnyal figyelik, és így könnyen bajba sodorhatják magukat. Végére is éppen az osztályellenséggel hentereg, aminél nagyobb kihágást (Marjai biztos röhögne ezen) aligha követhet el. Korponai ezredes egyáltalán nem tévedett, de hát miért is tévedett volna, ismerte a cég módszereit. A harmadik napon már ott feküdt a főnöke asztalán a jelentés arról, hogy „Korponai ezredest a külvárosban látták egy feltűnően csinos nő társaságában. Hivatalos küldetés?”. Nem találkoztak egy ideig, és ebbe majdnem belepusztultak.

Hirtelen ötlet volt, spontán, még véletlenül sem valamely hátsó szándék ugrasztotta elő. Sőt Korponai még mosolygott is, hogy milyen agyafúrt is ő, és szükségből hogy túljár majd a sajátjai eszén.

Cser-Hankóczy Marietta első mérgében a hamutartót vágta az ezredeshez. Az esett a keze ügyébe. Korponai az utolsó pillanatban tudott csak elhajolni, mert nem

számított a dühkitörésre. Lassan-lassan aztán meggyőzte a lányt – nem volt könnyű –, hogy legalább beszéljenek az ötletéről.

Ha együtt akarnak lenni, gyakorlatilag nyíltan, annak veszélye nélkül, hogy viszonyuk a börtön rácsához bilincselje őket, akkor nincs más megoldás, mint a K-hadtest. Bármikor találkozhatnak hotelben, konspirációs lakásban, több helyütt. Mari hallani sem akart az esztelen tervről, de Korponai – bár fájt neki is, ám segített a szakmai rutin – enyhén megzsarolta a lányt, hogy ha nem áll rá a javaslatra, végleg elveszíthetik egymást. Mari csak most jött rá igazán, mennyire hatalmába rántotta a szenvedély: nagyobb csapást elképzelni sem tudott, minthogy esetleg ne lássa többé a férfit. Másfelől Korponai megígérte, hogy ha kell, finesszel és keménységgel minden bajtól meg fogja védeni kedvesét. Az ember könnyedén mond ilyesmit, ha valójában nem tudja pontosan, miféle bajokkal is találja majd szembe magát. Esküdött, hogy senki egy ujjal sem érhet majd a lányhoz. Mari gyötrődött, tépelődött, vergődött, saját vágyának képtelen volt ellenállni, de az ötlettől egyszerre kapott hidegrázást és nevetőgörcsöt. „Szolgálják fel a champagne-t baronesse Mariettának, ki a fedett prostik vérpezsdítően kalandos életét éli. Jól hangzik.” Elképzelni se tudta, hogy köze legyen azokhoz, akiket ők, az övéi csak az ellenségnek hívtak. „Már köd van hozzájuk. Hozzám.” Az ezredes komolyan gondolta, hogy ebből a renghagyó, talán perverz ötletből tényleg csak fedősztori lesz, ami mögé zavartalanul elbújhatnak. Hogy esze ágában sem lesz kiszolgáltatni Mariettát a kollégák hatalmának. Korponai csak a közvetlen főnökének számolt be a mesés „beszervezésről”, és úgymond taktikai okokból ragaszkodott is ahhoz, hogy ez az információ maradjon köztük. A főnök ebbe bele is egyezett, mert maga is úgy találta: az ezredes páratlan kincset talált. Mari-Marietta tényleg az volt. Nem csak kivételes szépsége és utánozhatatlan eleganciája miatt, hanem főként azért, mert Marietta németül és franciául is tökéletesen beszélt. Éppen ilyen valakit kerestek a K-hadtest ékkövéül. A származása, amiről az ezredes csak futólag beszélt, még csillogóbbá tette ezt az ékkövet. Kizárólag csaliként használjuk, szögezte le Korponai, semmi aktus, az marad a többi lánynak. Marietta csak a vágy elérhetetlen tárgya lehet. Korponai meg is kapta az írásos parancsot arról, hogy Marietta kizárólag az ő ügynöke lesz, csak ő utasíthatja, csak ő számoltathatja be. Hitt az illúzióban, hogy az ő rutinjukban előfordulónál sokkal bonyolultabb konspirációt gond nélkül manőverezi végig.

A pénzéhes félvilági nő szerepét választották, aki unja már a pincérnői robotot meg a szűkölködést, és mivel deklasszált elemként ennél többre nincs kilátása, inkább akar hivatásszerűen szórakozni, és ezért a kor mércéjével mértén hatalmas összeget kapni. Extra kvalitások díja extra honorárium.

Egyébként nem is jártak az igazságtól olyan messze. Már abban az értelemben, hogy Cser-Hankóczy Marietta huszonnyolc éves korára súlyos depresszióban szenvedett attól az élettől, amit élnie kellett, és ami adatott. Arisztokrata család senki földjére taszított leszármazottja, aki már csak felmenői keserű elbeszéléseiből tudja, hogy mindenükből kiforgatták őket, neki magának már személyes emlékei sem

voltak a földjeikről, bérházaikról vagy a mulatójukról, igen, arról, amiből később a Hangulat presszó lett, és ahová Marietta már Mariként valami megmagyarázhatatlan dachból vagy önsanyargatásból pincérnőnek szegődött. Apja, ahogy mondta, „a kommunista bűz elől a szabad levegőre távozott” még a negyvenes évek végén, hátrahagyva feleségét és a lányát, mint aki bele se gondol, hogy a bűz esetleg őket is fojtogatja. Így Marietta anyja beköltözött az álmaiba, vagy inkább a dicső múlttól színezett emlékeibe, nem is jött elő a jelenbe többé. Mari viszont hiába álmodott arról, hogy színésznő lesz, esélye sem volt a továbbtanulásra, iskolaéveiből derengett még, hogy az osztálynaplóban úgy virított a neve mellett az x, mint valami megbicsaklott kereszt. Alig múlt húszéves, és már egy hatvanéves „bölcsségével” látta át, hogy ez tátong előtte, ez a mély kilátástalanság egész további életében. Útlevelet kapnia, hogy elmeneküljön ebből a sivatagból, reménytelen volt („kiutazása közérdeket sért”, ugyan miféle közérdek fűződik ahhoz, hogy ő itt kínlódjon és menjen tönkre ebben a pusztaságban?). Húszas évei közepén a depresszió lett elválaszthatatlan társa. De azért a kiterjedt nyugati rokonság mégiscsak sok mindenre jó, többek között arra is, hogy az egyik, Amerikában élő, a pszichedelikus szerek hatásaiiban elmélyedt rokon rendszeresen antidepresszánsokat csempésszen a csomagba, itthon súlyosan tiltott szereket. Marietta számára ekként színeket kapott és elviselhetőbbé vált a világ. Annál elviselhetetlenebb volt, amikor nem jött csomag. Olyankor feszültség vett rajta erőt, azt hitte, egyszerűen kibuggyan a saját bőréből, mint a túlnyomott fogkrém.

Erről a titokról még Korponai sem tudott, pedig ha tudott volna, talán megint csak másként alakul minden. Tervük eleinte bevált, hiszen Marietta – mindenki azt hitte, ez a művészneve – az ismert hotelekben, bárókban úgy kápráztatta el a vendégeket, mintha hirtelen kettényílt volna a mennyezet, és az égboltról idepottyant volna egy fénylő csillag. Egy idő után mindenki őt akarta megismerni, vele akart beszélgetni. A külföldiek egyenesen ámulatba estek, kezdték azt hinni: talán nem is olyan szörnyű dolog az a népi demokrácia, ha ilyen tünetények kacagását hallani benne. A terepmunkát természetesen a többi lány végezte, Marietta érinthetetlen volt. Viszont ő úgy felcsigázta a vendégeket, hogy a többieknek érzékelhetően könnyebb dolguk volt velük. A lányok több információt szedtek ki a kuncsaftokból, hasznosabbakat, naprakészebbeket. Nocsak, normatúlteljesítés esete forog fenn, röhögött Marjai. Az ezredes és Marietta pedig a nap bármely szakában találkozhattak és szerethették egymást, kiiktathatták az életükből a félelmet. Legalábbis úgy hitték akkor.

Alfred von Barnheim jöveteléről már előre tudtak a cégnél. Végül két nappal később érkezett, mint azt az ügynökök előre jelezték. A jelentés szerint beköltözött a bérelt lakásba, amelyet a cég nagy sajnálatára és még nagyobb bosszúságára nem volt módjuk „beteknikázni”. A jelentés kitért arra, hogy Alfred von Barnheim reggel nyolctól ötig hivatalában tartózkodik. Munkamegbeszélésekre a közeli Smaragd Hotel éttermébe jár.

Alfred von Barnheimet a kereskedelmi attasé pozíciójára nevezték ki, az állambiztonságnál természetesen evidensnek tekintették, hogy ez a poszt csak álca. Úgy tudták, von Barnheim valójában „kolléga”, fontos titkok tudója, és azért jött, hogy még fontosabbak birtokába jusson. Megnyerő külsejű, jó modorú, a pozíció fontosságához képest szokatlanul fiatal, harmincas évei végén járó férfi volt.

Alfred von Barnheim hamar az éjszakai élet kedvelt alakja lett, ha elegáns öltönyében feltűnt valamelyik hotelben, bárban, a lányok azonnal dongani kezdtek körülötte. Persze jó részük ezt utasításba kapta. Valamint azt, hogy a német „célszemélyt” ne engedjék Marietta közelébe férkőzni. Epekedjen, sóvárogon csak, növekedjen benne a vágy! A késleltetés, a szenvedély felkorbácsolása taktikai elem volt (az állambiztonság mint innovátor) a Barnheim behálózása felzetű stratégiai játszmában.

– Maga úgy kitűnik itt, mintha gyémántot rejtettek volna a szén közé – bókolt Mariettának von Barnheim, amikor a lányok végre szabaddá tették az éjszaka királynője felé vezető utat.

– Szerintem meg maga ennél szellemesebb és kevésbé közhelyes fordulatra is képes, ha összeszedi magát – válaszolta hibátlan németséggel Marietta.

Az akció elindult.

Alfred von Barnheim szinte minden nap lement a Viola bárba, kizárólag azért, hogy Mariettával találkozhasson. Gáláns volt, szellemes társalgó, sármos férfi, Mariettának nem volt ellenére a felületes flörtölés, de semmi többre nem gondolt. A német férfi viszont, aki szinte állandóan a nő társaságát kereste, nem titkolta vonzódását iránta.

Korponai nyugtalan lett, zaklatott, felkavarta Barnheim feltűnése. Vadul, telhetetlenül szerette Marit és Mariettát, úgy tette magáévá a lányt, mintha annak akarná elejét venni, hogy valaha bárki másé is lehessen. Sejtette már, hogy hibázott. Hogyan is gondolhatta, hogy majd megelégednek a könnyed csevegéssel. A németet mindenképpen be akarták hálózni, ehhez Marietta csábereje kell. A lány hányavetin azt mondta, akkor „leszerel”. Az nem olyan egyszerű, válaszolta Korponai, ami annyit tett, hogy lehetetlen. „Azt mondtad, meg tudsz védeni”, szúrta oda Mari szemrehányóan, és az ezredesben felindult a harag, az önmaga iránt érzett düh. Tudhatta volna, hogy nem lesz ez egyszerű. Pont a céget akarta átverni? Elsősorban magát csapta be.

Korponai mérnöknek tanult, már az egyetemen felfigyeltek éles eszére. Az „események” után szippantotta be a cég. A kitörés útját látta maga előtt. A kitörést a „disznószaros” világból, amelyben felnőtt. Amelyben a szülei az élet természetes módjának fogadták el, hogy monoton egykedvűséggel tapossák a sarat, és soha ne lássanak túl a falu határain. Akaratos, kitartó, szorgalmas diák volt, konok makacssággal dolgozta le – később úgy mondta Marietta kifejezésével: von haus aus – hátrányait, a cégnél gyorsan menetelt előre a ranglétrán.

Most az éles eszével sem tudta kitalálni, hogyan akadályozza meg a megakadályozhatatlant. Zsigeri ellenszenvet táplált Alfred von Barnheim iránt, azonnal megérezte, hogy a férfi riválist kell gyűlölnie benne.

Okkal. Marietta az első pillanattól valamiféle ösztönös rokonszenvet érzett a választékos modorú, művelt, elegáns férfi iránt, akivel olykor franciára váltottak, ha később könyvekről, zenéről ejtettek szót. Megismerkedésük után sokáig csak a felületes, udvariassági tónus járta közöttük. Ám a kezdetben semmitmondó, majd mind személyesebbé váló beszélgetések során egyre közelebb kerültek egymáshoz.

A Viola környékén zabolátlan, durva suhancok gyülekeztek, arcukon elszánt kegyetlenség, néha kisebb kavicsokat és nagyobb trágárságokat vágtak a bárból hajnal felé kilépő lányokhoz. Ha közelebb merészkedtek, leköpték őket. De nem garázdálkodhattak sokáig, mert Korponai ezredes parancsára kirendeltek pár védügnököt („a munkaköri leírásokba majd bekerül, hogy eunuch”, vihogott Marjai) akik bevitték és alaposan helybenhagyták őket. Pár nap múlva megint az utcán voltak.

Marietta nem pusztán ideges volt, de minden indok nélkül felcsattant, szúrt, sértett, mint aki kifordult magából. Egy ideje nem jött csomag az amerikai rokontól. Ha valaki királynőnek termett, akkor úgy is viselkedik, csak ez nem mindig tetszik az udvarhölgyeknek. A többi lány nagyon unta, hogy övék az alja munka, Marietta meg csak páváskodik, ahogy egyikük mondta. Ez elég indok volt, hogy suttyomban beletúrjon Marietta táskájába azután, hogy meglátta valami bogyót bekapni a mosdóban. Végigért a céges láncon az információ, a határon szépen kiemelték a csomagból a gyógyszer, Mariettát meg ekként önmagából.

A legközelebbi találkozóra ő megy a konspirációs lakásba, mondta rezzenéstelen arccal a főnök. Korponai még csak tiltakozni sem tudott, próbálkozott azért nem túl nagy meggyőződéssel hivatkozni a megegyezésre, felemlítette, hogy Mari az ő ügynöke. Nem átvenni akarja, hanem instruálni, így a főnök.

A főnök nem ismerte Mariettát, azon gondolkodott, melyik figurát vegye elő a talonból a lánnyal való találkozásnál. Legyen a mézes-mázos „nagybácsi”, aki csak jót akar a szende unokahúgnak, vagy válassza a hoci-nesze alapon tárgyaló üzletembert, esetleg a hatalom zsarnoki képviselőjét? Melyik lenne célravezetőbb? Aztán ahogy szemben ült Mariettával, az egész hókuszpókuszt hagyta a fenébe, és őszintén megmondta: cserét ajánl. A gyógyszerért Alfred von Barnheimet. Pontosabban: a von Barnheimből „kinyerhető” értékesnek vélt információkért Marietta visszakapja a gyógyszerét. Amint a lány megtudta, hogy a cég így beletúrt az életébe, nem mutatkozott valami készséges tárgyalópartnernek. De aztán belátta, hogy sok választása nincs, úgyhogy rábólintott az alkura, majd úgyis azt teszi, amit jónak lát, gondolta. Bár sejtette, éppen a cég esetében illetlen gondolni könnyelműség. Tulajdonképpen a szemérmetlen zsarolás kapóra is jött, mert egy ideig áltathatta magát azzal, hogy a kényszer miatt fogadja Alfred von Barnheim közeledését. Hetekkel később viszont ezek a találkozások úgy hatottak Mariettára, mintha valami csoda folytán beleshetne abba a formátlanság és szürkeség ellenében létező világba, amelynek roncsai között élt otthon, s amelynek néha nevetségesnek ható szokásait oly büszkén és gör-

csösen őrizték a hozzátartozói. Marietta gyerek volt „az ő idejükben”, kicsit már idegesítette is a rokonság atavisztikus ragaszkodása a múlthoz, legyintett, amikor anyja sokadszor jegyezte meg, hogy „a vér nem válik olcsó pacsulivá”, most viszont, ahogy ezzel az idevetődött idegennel beszélgetett, el tudta képzelni, milyen lenne a saját élete, ha engedték volna, hogy legyen valódi élete.

Ahogy bomlott szét előtük az idő, már maga is egyre inkább érezte, hogy vonzódik a férfihoz. Egészen más természetű vonzalom volt ez, mint a Korponai iránt táplált vad, zabolátlan szenvedély. Vele órákon keresztül élvezték a vágy kisüléseit, kifacsarták a gyönyör utolsó cseppjeit is.

Az Alfred von Barnheimmel töltött minden perc kiszakadás volt a mindennapokból, mintha kis időre átszökhetett volna egy másik világba. Pár hónappal később aztán az együttlétüket is úgy élte meg, mintha csak lebegtek volna a gyönyör lágy hullámain. Mindezzel együtt végig dolgozott benne a zaklató kétség: vajon akkor is így érzett volna, ha a cég nem zsarolja meg, vagy csak áltatja magát, hogy könnyebb legyen elfogadnia az amúgy tökéletesen abszurd helyzetet.

Egy szeretkezésmaraton után Mari azt vetette fel Korponainak, ha már egyszer ügysem kell bujkálniuk, ha nem kelt gyanút az együttlétük, elmehetnének ketten valahová. Moziba például. Bemutattak egy új Bergmant, de megnézhetnének komédiát is, ha Korponainak az jobban tetszene, kapacitálta a lány. „Hogy a vásznon figyeljem mások életét? Azt csinálom egész nap a valóságban. Nem hiányzik a másolat”, mondta Korponai. Amúgy pedig még így sem tanácsos nyilvános helyen találkozniuk, tette hozzá. Mari nem erőltette tovább a témát.

Von Barnheim viszont színházba hívta Mariettát, pontosabban balettre. Papírból olvasta fel elfogódottan, hogy „menni Diótörő, mert abban nem van nyelvet törő, nem van text”. Marietta majd megpukkadt a nevetéstől. Az előadás után a zápor elől bemenekültek egy útjukba kerülő étterembe. A főétel előtt a lány szólt a pincérnek, hogy nem halkést hozott ki a fogashoz. Ismeri Marietta származását, nincs titok ebben a városban, mondta titokzatosan von Barnheim a jelenet után, ám ha szabad megkérdeznie, hogy... Marietta finoman leintette a férfit. „Most ilyen időnk járnak” – felelte. „Egyébként ne féltsen engem. A hozzám hasonlókhöz képest nekem nem is megy rosszul.”

Amikor eljött az ideje, Korponai természetesen azonnal megérezte, hogy bekövetkezett, amitől tartott. Ilyesmiben a férfiak sem tévednek, még ha esetleg nincs is benne gyakorlatuk. Márpedig Korponai korábban hírből sem ismerte az érzést; ha nők tudatosan akarták felkelteni benne, kinevette őket. De most őt is elkapta a férfikór, a féltékenység. Amikor megbizonyosodott arról, hogy Mari hűtlen lett hozzá, elfogta a tehetetlen düh. Tudta jól, tulajdonképpen csak magát okolhatja ezért a fordulatért, valójában ő lökte von Barnheim karjaiba a kedvesét.

Igyekezett azonban nem mutatni, hogy mennyire megviseli ez az új helyzet. Próbált könnyed, lezser lenni, de nagyon nehezen ment a tettetés. „Egy kormányozhatatlan mentőt vezetek!”

Ahogy azt a cégnél a Dámos fdn. tmb. jelentéséből tudták, Alfred von Barnheim szorgalmasan tanult magyarul, feltételezésük szerint azért tökéletesítette a nyelvtudását, hogy elmélyíthesse kapcsolatait a potenciális célszemélyekkel. Alfred von Barnheimnek ha volt is ilyen célja, más szándék is vezérelte. A harmadik együttlétük után Mariettának már az anyanyelvén mondhatta, hogy „szeretelek”. Marietta tisztában volt azzal, hogy ezt nem kell feltétlenül elhinnie. Egy hivatásos kém hivatásos hazudozó is egyben, erre még csak felkészíteni sem kellett a lányt, tudta magától is. De nőként a test morzejeleiből azt is érezte, hogy a férfi vonzalma mély és őszinte. Talán az ötödik éjszakájuk után von Barnheim bevallotta, tudja, amit tudnia kell Marietta foglalkozásáról – a lány egy pillanatra megijedt (lebukás?), de aztán szinte megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy prostituálnak nézik –, ám a legkevésbé sem érdekli. Foglya lett a lánynak, mondta a férfi, egyszerűen nem tud parancsolni a vágyainak, és nem is akar. A nap minden percében csak ő jár az eszében, annyira vonzódik hozzá, hogy szinte belebolondul. Nem tud Marietta nélkül élni.

Korponai szenvedett attól, hogy Marira hatással volt a német diplomata, és pontosan tudta, hogy mostantól semmi nem lehet ugyanaz, mint eddig volt. A világ, amit felépített, össze fog dőlni. Nem volt már képes visszafogni magát, gyötörni kezdte Marit a féltékenységgel. Aki, mintha csak bosszút akart volna állni azért, mert Korponai ilyen lehetetlen helyzetbe sodorta, tettetett gúnnal azt mondta: „csak teljesítem a feladatot.” A férfi erre sértett felindulásában odavágta Marinak, hogy akkor legalább szállítsa az információkat, ne csak az élvezettel gondoljon. A lány visszavágott célzottan oda, ahol a legjobban fáj („legalább van részem élvezetben”), de később már bánta ezt a fölényes mondatot, és főként bánta, hogy ilyen okatlan sértésváltásokra vetemednek. Ha így folytatják, tönkremennek. Szótlanul ültek az ágy szélén, Korponai a kezébe temette arcát, aztán egyszer csak váratlanul azt javasolta, szökjenek át a határon, kezdjenek új életet valahol messze innen. Marinak vannak kint rokonai, talán segítenének. Nem lehetett tudni, csak az elkeseredés szülte pillanatnyi ötlet volt, vagy Korponai tényleg komolyan gondolta, amit mondott. A lány ernyedten maga elé ejtette kezeit, és csak bámult szótlanul a szemközi falra akasztott csorba szélű tükörbe.

Alfred von Barnheim olykor mesélt magáról, a munkájáról, néha egyenesen úgy tűnt Marinak, mintha információkkal akarná ellátni őt, mintha mégis csak tudná róla, hogy tényleg hivatásos, de nem kurtizán. Így hát Marietta visszahúzódott, nem puhatolózott, nem faggatta a férfit. De amikor von Barnheim az otthoni életről, a Rajna menti birtokról, az őszi vadászatról mesélt a lánynak, látszott rajta az őszintén átélt büszkeség, és Mariettában ismerős rezonanciák ébredtek, régi történetek elevenedtek meg, elfeledett emlékek keltek életre a családja múltjából, amelyről néha már azt hitte, nem is létezett. Von Barnheim rajongása a lány iránt egyre nőtt, néha úgy tűnt, nem is érdekli más ezen a világon. Célozgatott arra, milyen jó lenne, ha több időt tudnának együtt tölteni. Egyszer aztán nem kerülgette tovább a témát, nyíltan kimondta, hogy ha módja lesz rá, ő elviszi innen Mariettát magával, mert

nem tud tőle elszakadni. Marietta abba a világba tartozik, ahol ő él, semmi keresnivalója ebben a színtelen pozdorjaéletben. Esdekelt a lánynak, jöjjön vele, akár a diplomata autója csomagtartójában is hajlandó kicsempészni őt, csak tartson vele. Mariettát megborzongatta a lehetőség, felvillanyozta, hogy esetleg maga mögött hagyhatja ezt a szürke, hitvány életet, de azonnal átfutott az agyán, hogy azért a mostani, nem kevésbé megbonyolódott helyzetéből nem olyan egyszerű csak úgy kiszállnia. Mégiscsak különleges cég „alkalmazottja”, bizonyos érdeklődnének a hűtlenné lett „munkaerő” után. És arra sem volt még kész, hogy az ezredest elhagyja. Ha csak mérlegre tette az ötletet, a felizzó vágy ellenjavaslattal élt. Pedig csábította a szabadság lehetősége.

Nem tudta, mit tegyen.

Már nem is szóltak Korponainak, hogy a feje fölött átnyúlva találkoznak az ügynökével. Egy magas rangú tiszt látogatta meg Mariettát egyik nap a Viola bárban és félrevonva őt, felvilágosította, hogy bár az információk, amiket szerzett, hitelesek, ellenőrizték őket, de nélkülöznek minden relevanciát. Ha hozzá akar jutni a gyógyszeréhez, igyekeznie kell, használhatóbb információkat kell begyűjtenie. A tiszt nem csinált titkot abból, hogy ezt fenyegetésnek kell érteni.

Korponai kezéből kicsúszott az irányítás. Már nem volt ura a helyzetnek. Ő maga is kiszámíthatatlanná vált. Olykor tőle szokatlan gyengédséggel becézte, simogatta Marit, máskor durván, kiállhatatlanul bánt a lánnyal. Úgy érezte, már nem önmaga, a keserűség és főként a hiúság az ép eszét kószolgatják. Mindez a főnökség előtt sem maradt titokban. A Závodi fdn. tmb. jelentése szerint „Korponai ezredes et. a Baronesz-szel való találkozása után feldúltan távozott a B. utcai fedőobjektum elhagyásakor”. Egy alkalommal torkon ragadta Marit, úgy szorította a falhoz, és közben azt ordította, hogy a lány szakítson a rohadt náci bájgúnárral, vagy megbánja. Mariettát rémisztették ezek a dühkitörések. Korponai aztán bocsánatért könyörgött, könnyek buggyantak ki a szeméből, igazi könnyek, ő nem éli túl, ha elveszíti Marit, egyikük sem éli túl, mondta végül vészjóslóan.

A bár lilás fényei félhomályba burkolták a helyiséget, a mennyezeti fénygömbök foszforeszkáló lüktetése törte meg a hangulatvilágítást. Korponainak máshol lett volna dolga, de oda vitte a féltékenység. Pontosan tudta, hogy a Viola bárban való gyakori feltűnéseiről is jelentés készül, amelyben felhívják a figyelmet a dekonspiráció veszélyére is. De nem érdekelt. Már lehámlott róla a büszkeség, látni akarta, ahogy kedvese enyeleg a német világfival. Amikor megpillantotta őket, kicsit távolabb a bárpulttól megállt, mereven bámult feléjük. Marietta azonnal észrevette az ezredest, de csak egy szemvillanásnyira kapta oda a tekintetét. Von Barnheim azt hitte, gyönyörű partnerének újabb megbabonázott hódolója akadt, ez mindennapos eset volt. Annál büszkébb volt magára, hogy ezt a kivételes tüneményt a magáénak mondhatja.

Alfred von Barnheim boldogan közölte: mindent előkészített, egy hónap múlva diplomáciai konvoj indul haza, szerez papírokat Mariettának, és kiviszi innen. Nem beszélt hosszan a tervről, a részletekbe nem avatta be Mariettát. Azt mondta, alig vár-

ja már a percet, hogy otthon szabadon szerethessék egymást. Hogy végre megszabaduljanak a sok kíváncsi szemtől, hiszen pontosan tudja, hogy figyelik minden lépését.

A lány hallgatott, úgy érezte, lassan már nem tudja, kicsoda is ő valójában, Mari vagy Marietta, vergődött a helyzetben, őrlődött két férfi között, nem bírta elviselni az ezredes érzelmi dühkitöréseit, de nem volt tisztában a von Barnheim iránti érzéseivel sem, félt, hogy lebukik előtte, most már tartott a cégtől is, néha azt kívánta legyen vége ennek az egész gyötrő lázalomnak.

Váratlanul ismét feltűntek a környéken az utcagyerekek, nem jöttek egészen közel a záraskor hazafelé igyekvő lányokhoz, a túloldaltól, a járdáról kiabáltak át nekik. Egyikük azonban hirtelen pisztolyt húzott elő a kabátja alól, éppen Mariettára szegezte a csövét, és szájával hangot adva utánózta a závár csattanását. Aztán eltűntek a park felé.

Korponai most már saját magától is félt, nem volt képes kontrollálni az indulatait. Nem tudta megállni, hogy kínozza kedvesét. Addig nyaggatta, míg a lány elárulta: Alfred von Barnheim felajánlotta, magával viszi őt nyugatra. Korponai szótlanul járkált fel-alá a szobában. Majd fojtott hangon a lány szemére hányt, hogy elhagyná őt ezért a pojácáért. Megvádolta Marit, hogy csak tettette az érzelmeit, nem is szerette őt egyáltalán. Aztán egyre indulatosabb lett, nem tudott, nem akart gátat szabni a dühkitörésnek, szinte tombolni kezdett, földhöz vágta a hamutartót, azt kiabálta, ő nem bírja elviselni, hogy Mari másé is legyen, akkor inkább ne legyen senkié.

Amikor legközelebb találkoztak, von Barnheim kimért volt, furán ünnepélyes, szót sem szólt az utazásról. Azt mondta Mariettának metsző hidegséggel, hogy a követségre beérkezett bizonyos információk bizonyítják, hogy Marietta becsapta és kihasználta őt. Tudja – folytatta von Barnheim –, hogy Marietta egy állambiztonsági ezredes szeretője, bizonyára az ő megbízását hajtja végre, ezért lett a kedvese. A lány mondani akart valamit, de von Barnheim rákiáltott, hogy ne szóljon közbe. Majd látszólag megindultan – ha csak színjáték volt, elég hatásosra sikerült, gondolta Marietta – azt mondta: a lány férfiként és diplomataként is megalázta őt, vissza fogják rendelni Budapestről, a karrierjének vége, Marietta megérdemelné a legkegyelmesebb retorziót is. Mielőtt magára hagyta a lányt, búcsúzóul annyit mondott kétértelműen, hogy vigyázzon magára.

Az Esti Újság bűnügyi rovatába betördelve állt a hír arról, hogy a parkban holtan találtak egy huszonnyolc éves nőt. Pisztolylövés végzett vele. A főszerkesztő azonban, rövid telefont váltva valami magas rangú személlyel – ezt abból lehetett tudni, hogy a főszerkesztő önkéntelenül vigyázzban állt a beszélgetés alatt –, úgy rendelkezett: vegyék ki ezt a hírt a lapból. Egy prostituált halála nem olyan érdekes.